

UTECA

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

5. března 2009*

Ve věci C-222/07,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Tribunal Supremo (Španělsko) ze dne 18. dubna 2007, došlým Soudnímu dvoru dne 3. května 2007, v řízení

Unión de Televisiones Comerciales Asociadas (UTECA)

proti

Administración General del Estado,

za přítomnosti:

Federación de Asociaciones de Productores Audiovisuales,

* Jednací jazyk: španělština.

Radiotelevisión Española (RTVE),

Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (Egeda),

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans (zpravodaj), předseda senátu, J.-C. Bonichot,
J. Makarczyk, P. Kūris a L. Bay Larsen, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,
vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 3. července 2008,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Unión de Televisiones Comerciales Asociadas (UTECA) S. Muñoz Machadem,
abogado, a M. Cornejo Barranco, procuradora,

- za Federación de Asociaciones de Productores Audiovisuales A. Albaladejem a E. Klimtem, abogados, jakož i A. Blanco Fernándezem, procurador,

- za Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (Egeda) J. Suárez Lozanem a M. Benzal Medinou, abogados,

- za španělskou vládu N. Díaz Abad, jako zmocněnkyní,

- za belgickou vládu C. Pochet, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s A. Berenboomem a A. Joachimowiczem, avocats,

- za řeckou vládu E.-M. Mamouna a O. Patsopoulou, jako zmocněnkyněmi,

- za francouzskou vládu G. de Berguesem a A.-L. During, jako zmocněnci,

- za italskou vládu I. M. Bragugliou, jako zmocněncem, ve spolupráci s F. Arenou, avvocato dello Stato,

- za rakouskou vládu C. Pesendorfer, jako zmocněnkyní,

- za polskou vládu P. T. Kozezem, jako zmocněncem,

- za Komisi Evropských společenství E. Montaguti, jakož i R. Vidal Puigem a T. Scharfem, jako zmocněnci,

- za Kontrolní úřad ESVO B. Alterskjærem a L. Young, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 4. září 2008,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 12 ES a 87 ES, jakož i článku 3 směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (Úř. věst. L 298, s. 23; Zvl. vyd. 06/01, s. 224), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/36/ES ze dne 30. června 1997 (Úř. věst. L 202, s. 60; Zvl. vyd. 06/02, s. 321, dále jen „směrnice“).

- 2 Tato žádost byla předložena v rámci žaloby podané Unión de Televisiones Comerciales Asociadas (dále jen „UTECA“) proti královskému dekretu ukládajícímu subjektům televizního vysílání povinnost vyčlenit 5 % svých provozních příjmů za předchozí rok

pro financování produkce evropských dlouhometrážních a krátkometrážních kinematografických děl a televizních filmů a z toho 60 % vyhradit pro produkci, jejíž původní jazyk je ve Španělském království úředním jazykem.

Právní rámec

Právní úprava Společenství

- 3 Dvacátý šestý bod odůvodnění směrnice 89/552 stanoví:

„[...] členské státy si pro možnost účinné podpory určitého jazyka zachovávají pravomoc ke stanovení přísnějších a podrobnějších předpisů v závislosti na jazykových kritériích, pokud jsou tyto předpisy v souladu s právem Společenství, a zejména se nevztahují na další šíření původních pořadů jiných členských států.“

- 4 Podle sedmého bodu odůvodnění směrnice 97/36:

„[...] každý legislativní rámec pro nové audiovizuální služby musí být slučitelný s hlavním cílem této směrnice, kterým je vytvoření právního rámce pro volný pohyb služeb.“

5 Čtyřicátý čtvrtý bod odůvodnění směrnice 97/36 stanoví:

„[...] členské státy mohou pro subjekty televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, uplatňovat podrobnější nebo přísnější pravidla v oblastech koordinovaných touto směrnicí, zejména včetně předpisů pro dosažení cílů jazykové politiky [...]“

6 Čtyřicátý pátý bod odůvodnění směrnice 97/36 uvádí:

„[...] podpory evropské audiovizuální produkce lze v členských státech dosáhnout v rámci organizace jejich televizních služeb rovněž tím, že pro některé subjekty televizního vysílání bude vymezen úkol ve veřejném zájmu, zejména povinnost významně přispívat na evropskou produkci.“

7 Článek 3 odst. 1 směrnice stanoví:

„Členské státy jsou oprávněny uplatňovat vůči subjektům televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, v oblastech, na které se vztahuje tato směrnice, přísnější nebo podrobnější přepisy.“

8 Článek 4 odst. 1 směrnice stanoví:

„Členské státy zajistí vždy, kdy je to možné, vhodnými prostředky, aby subjekty televizního vysílání vyhradily pro evropská díla většinový podíl svého vysílacího času v souladu s článkem 6, s výjimkou času určeného pro zprávy, sportovní události, soutěže, reklamu nebo teletextové služby. Tohoto podílu bude dosaženo postupně na základě vhodných kritérií s ohledem na povinnosti subjektů televizního vysílání vůči veřejnosti v oblasti poskytování informací, vzdělávání, kultury a zábavy.“

9 Podle článku 5 směrnice:

„Členské státy zajistí vždy, kdy je to možné a vhodnými prostředky, aby subjekty televizního vysílání vyhradily nejméně 10 % svého vysílacího času, s výjimkou času určeného pro zprávy, sportovní události, soutěže, reklamu nebo teletextové služby, nebo alternativně podle výběru členského státu nejméně 10 % svého programového rozpočtu pro evropská díla vytvořená výrobci nezávislými na subjektech televizního vysílání. Tohoto podílu má být dosaženo postupně na základě vhodných kritérií s ohledem na povinnosti subjektů televizního vysílání vůči veřejnosti v oblasti poskytování informací, vzdělávání, kultury a zábavy; musí být dosažen vyčleněním přiměřeného podílu pro nejnovější díla, tedy pro díla vysílaná v době do pěti let od jejich výroby.“

Vnitrostátní právní úprava

- 10 Královský dekret č. 1652/2004, jímž se schvaluje nařízení upravující povinné příspěvky na předběžné financování evropských a španělských dlouhometrážních a krátkometrážních kinematografických děl a televizních filmů (Real decreto 1652/2004 por el que se aprueba el Reglamento que regula la inversión obligatoria para la financiación anticipada de largometrajes y cortometrajes cinematográficos y películas para televisión, europeos y españoles), ze dne 9. června 2004 (BOE č. 174 ze dne 20. července 2004, s. 26264), částečně provádí španělskou právní úpravu v oblasti televize a kinematografie. Tato právní úprava je tvořena zákonem č. 25/1994 provádějícím do španělského právního řádu směrnicí 89/552/EHS o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (Ley 25/1994 por la que se incorpora al ordenamiento jurídico español la Directiva 89/552/CEE del Consejo, sobre la coordinación de disposiciones legales, reglamentarias y administrativas de los Estados miembros relativas al ejercicio de la actividad de radiodifusión televisiva) ze dne 12. července 1994 (BOE č. 166 ze dne 13. července 1994, s. 22342), ve znění zákona č. 22/1999 ze dne 7. června 1999 (BOE č. 136 ze dne 8. června 1999), poté ve znění druhého dodatku zákona č. 15/2001 o podpoře a propagaci kinematografie a audiovizuálního odvětví (Ley 15/2001 de fomento y promoción de la cinematografía y el sector audiovisual) ze dne 9. července 2001 (BOE č. 164 ze dne 10. července 2001, s. 24904).
- 11 Podle čl. 5 odst. 1 zákona č. 25/1994 ve znění zákona č. 22/1999:

„Subjekty televizního vysílání vyhradí 51 % svého ročního vysílacího času pro vysílání evropských audiovizuálních děl.

Ke splnění této povinnosti vyčlení každý rok minimálně 5 % svých celkových příjmů dosažených podle svého provozního účtu za předchozí finanční rok pro financování evropských dlouhometrážních kinematografických děl a televizních filmů.“

- 12 Po změně provedené druhým dodatkem zákona č. 15/2001 byl čl. 5 odst. 1 druhý pododstavec uvedeného zákona nahrazen následujícími ustanoveními:

„Subjekty televizního vysílání, které mají redakční odpovědnost za televizní programy, jejichž skladba pořadů obsahuje dlouhometrážní kinematografická díla ze současné produkce, tedy ne starší než sedm let od data výroby, vyčlení každý rok minimálně 5 % celkových příjmů dosažených podle svého provozního účtu za předchozí finanční rok pro předběžné financování produkce evropských dlouhometrážních a krátkometrážních kinematografických děl a televizních filmů, včetně případů uvedených v čl. 5 odst. 1 zákona o podpoře a propagaci kinematografie a audiovizuálního odvětví. Z uvedeného financování je 60 % určeno pro produkci, jejíž původní jazyk je ve Španělsku úředním jazykem.

Pro tyto účely se televizními filmy rozumějí audiovizuální díla podobných vlastností jako dlouhometrážní kinematografická díla, tedy jednotlivá díla s délkou trvání více než šedesát minut a s konečným rozuzlením děje, avšak s tou zvláštností, že jejich obchodní využití nezahrnuje jejich promítání ve filmových sálech; provozními příjmy se rozumějí příjmy, které vyplývají z revidovaných provozních účtů a jež pocházejí ze skladby pořadů a provozování televizního kanálu či televizních kanálů, jež dávají vznik uvedené povinnosti.

Po konzultaci se všemi dotčenými odvětvími může vláda přijmout právní předpis upravující požadovanou délku trvání audiovizuálního díla pro účely jeho označení jako televizní film.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 13 UTECA podala proti královskému dekretu č. 1652/2004 žalobu u Tribunal Supremo. Ve své žalobě navrhuje prohlásit jak tento královský dekret, tak zákonná ustanovení, na nichž je založen, za nepoužitelné, přičemž tvrdí, že povinnosti přispívání uložené tímto dekretem jsou v rozporu nejen s některými ustanoveními španělské Ústavy, nýbrž také s některými ustanoveními práva Společenství.
- 14 Proti návrhům UTECA se staví současně Administración General del Estado (státní správa) i Federación de Asociaciones de Productores Audiovisuales Españoles (Sdružení španělských producentů v audiovizuální oblasti) a Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (Společnost pro kolektivní správu práv výrobců audiovizuálních děl); posledně uvedené organizace vstoupily do řízení jako vedlejší účastnice na podporu platnosti napadených ustanovení.
- 15 Vzhledem k tomu, že Tribunal Supremo měl pochybnosti zaprvé ohledně prostoru, který je členským státům k dispozici za účelem uložení přísnějších pravidel v oblastech koordinovaných směrnicí, zejména s ohledem na čl. 3 odst. 1 této směrnice, a zadruhé ohledně slučitelnosti povinnosti vyhradit 60 % z tohoto financování pro díla, jejichž původní jazyk je ve Španělském království úředním jazykem, s články 12 ES a 87 ES, rozhodl se přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Umožňuje článek 3 směrnice [...] členským státům uložit subjektům televizního vysílání povinnost vyčlenit procentuální podíl svých provozních příjmů na předběžné financování evropských kinematografických děl a televizních filmů?

- 2) V případě kladné odpovědi na předchozí otázku, je vnitrostátní právní předpis, který kromě uvedené povinnosti předběžného financování vyhrazuje 60 % z uvedeného financování pro díla, jejichž původním jazykem je španělština, v souladu s uvedenou směrnicí a s článkem 12 ES ve spojení s dalšími jednotlivými ustanoveními, na které odkazuje?
- 3) Představuje povinnost, uložená subjektům televizního vysílání vnitrostátním právním předpisem, vyčlenit procentuální podíl svých provozních příjmů na předběžné financování kinematografických děl, z něhož musí být 60 % vyhrazeno specificky pro díla, jejichž původním jazykem je španělština a jež jsou většinou produkována španělským filmovým průmyslem, státní podporu poskytnutou tomuto průmyslu ve smyslu článku 87 ES?“

K první a druhé otázce

- 16 Podstatou první a druhé předběžné otázky předkládajícího soudu, kterými je třeba se zabývat společně, je, zda směrnice a konkrétněji její článek 3, jakož i článek 12 ES musí být vykládány v tom smyslu, že brání takovému opatření členského státu, jakým je opatření dotčené v původním řízení, které subjektům televizního vysílání ukládá povinnost vyčlenit 5 % svých provozních příjmů pro předběžné financování evropských dlouhometrážních a krátkometrážních kinematografických děl a televizních filmů a specifitěji vyhradit 60 % z tohoto financování pro díla, jejichž původní jazyk je úředním jazykem tohoto členského státu.
- 17 Je třeba nejprve konstatovat, že směrnice neobsahuje žádné ustanovení upravující otázku, do jaké míry může členský stát uložit subjektům televizního vysílání povinnost vyčlenit 5 % svých provozních příjmů pro předběžné financování evropských kinematografických děl a televizních filmů a specifitěji vyhradit 60 % z tohoto financování pro díla, jejichž původní jazyk je úředním jazykem tohoto členského státu. Obzvláště články 4 a 5 směrnice se netýkají tohoto přřpadu.

- 18 Dále platí, že podle čl. 3 odst. 1 směrnice jsou členské státy oprávněny uplatňovat vůči subjektům televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, v oblastech, na které se vztahuje tato směrnice, přísnější nebo podrobnější předpisy. Při výkonu této pravomoci však musí být dodržovány základní svobody zaručené Smlouvou o ES (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 28. října 1999, *ARD*, C-6/98, Recueil, s. I-7599, bod 49, a ze dne 17. července 2008, *Corporación Dermoestética*, C-500/06, Sb. rozh. s. I-5785, bod 31).
- 19 A konečně je třeba připomenout, že směrnice neprovádí úplnou harmonizaci pravidel pro oblasti, na něž se vztahuje, nýbrž že stanoví minimální požadavky pro vysílání pocházející z Evropského společenství a která jsou určena pro příjem uvnitř Společenství (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. února 1995, *Leclerc-Siplec*, C-412/93, Recueil, s. I-179, body 29 a 44, jakož i ze dne 9. července 1997, *De Agostini a TV-Shop*, C-34/95 až C-36/95, Recueil, s. I-3843, bod 3).
- 20 Z toho vyplývá, že nezávisle na otázce, zda takové opatření členského státu, jakým je opatření dotčené v původním řízení, spadá do oblastí, na něž se vztahuje směrnice, zůstávají členské státy v zásadě oprávněny k přijetí takového opatření za podmínky, že dodržují základní svobody zaručené Smlouvou.
- 21 Za těchto podmínek je třeba přezkoumat, zda uvedené opatření respektuje tyto základní svobody.
- 22 Pokud u takového opatření členského státu, jakým je opatření dotčené v původním řízení, jde o to, že subjektům televizního vysílání ukládá povinnost vyčlenit 5 % svých provozních příjmů pro předběžné financování evropských kinematografických děl a televizních filmů, neobsahuje spis předložený Soudnímu dvoru žádnou skutečnost, podle níž takové opatření představuje v praxi omezení jedné ze základních svobod zaručených Smlouvou.

- 23 Ostatně je třeba zdůraznit, že ze znění sedmého a čtyřicátého pátého bodu odůvodnění směrnice 97/36 ve vzájemném spojení vyplývá, že hlavním cílem posledně uvedené směrnice je vytvoření právního rámce pro volný pohyb služeb, přičemž se současně uvádí zejména cíl „podpory evropské audiovizuální produkce“, kterého lze dosáhnout mimo jiné prostřednictvím „povinnosti významně přispívat na evropskou produkci“.
- 24 Naopak takové opatření, jakým je opatření dotčené v původním řízení, týká-li se povinnosti vyhradit pro díla, jejichž původní jazyk je úředním jazykem dotčeného členského státu, 60 % z 5 % provozních příjmů vyčleněných pro předběžné financování evropských kinematografických děl a televizních filmů, představuje, jak uvedla generální advokátka v bodech 78 až 87 svého stanoviska, omezení několika základních svobod, a sice volného pohybu služeb, svobody usazování, volného pohybu kapitálu a volného pohybu pracovníků.
- 25 Takové omezení základních svobod zaručených Smlouvou může být nicméně odůvodněno, pokud odpovídá naléhavým důvodům obecného zájmu, pokud je způsobilé zaručit uskutečnění cíle, který sleduje, a pokud nepřekračuje meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné (rozsudek ze dne 13. prosince 2007, United Pan-Europe Communications Belgium a další, C-250/06, Sb. rozh. s. I-11135, bod 39 a citovaná judikatura).
- 26 Podle španělské vlády je opatření dotčené v původním řízení podloženo kulturními důvody ochrany španělské mnohojazyčnosti.
- 27 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soudní dvůr uznal cíl sledovaný členským státem, který spočívá v ochraně a podpoře jednoho či více jeho úředních jazyků, za naléhavý důvod obecného zájmu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. listopadu 1989, Groener, C-379/87, Recueil, s. 3967, bod 19, jakož i výše uvedený rozsudek United Pan-Europe Communications Belgium a další, bod 43).

- 28 Jak uvedla generální advokátka v bodě 91 svého stanoviska, je takový cíl rovněž uznán zákonodárcem Společenství za legitimní cíl, jak dokládá dvacátý šestý bod odůvodnění směrnice 89/552 a čtyřicátý čtvrtý bod odůvodnění směrnice 97/36.
- 29 Přitom se takové opatření členského státu, jakým je opatření dotčené v původním řízení, které stanoví povinnost přispívat na kinematografická díla a televizní filmy, jejichž původní jazyk je úředním jazykem tohoto členského státu, zdá být způsobilé zajistit uskutečnění takového cíle.
- 30 Rovněž nic nenasvědčuje tomu, že za okolností původního řízení překračuje takové opatření meze toho, co je nezbytné k dosažení uvedeného cíle.
- 31 Uložením povinnosti subjektům televizního vysílání vyhradit pro díla, jejichž původní jazyk je úředním jazykem dotčeného členského státu, 60 % z 5 % provozních příjmů vyčleněných pro předběžné financování evropských kinematografických děl a televizních filmů se totiž takové opatření členského státu, jakým je opatření dotčené v původním řízení, týká v konečném přepočtu 3 % provozních příjmů těchto subjektů. Spis předložený Soudnímu dvoru přitom neobsahuje žádné skutečnosti, které by připouštěly závěr, že takové procento je nepřiměřené ve vztahu k cíli, jehož uskutečnění se sleduje.
- 32 Kromě toho na rozdíl od toho, co tvrdí Komise Evropských společenství, takové opatření členského státu, jakým je opatření dotčené v původním řízení, nepřekračuje meze toho, co je k dosažení sledovaného cíle nezbytné, z toho pouhého důvodu, že nestanoví kritéria umožňující klasifikovat dotčená díla jako „kulturní produkty“.

- 33 Protože mezi jazykem a kulturou existuje vnitřní spojitost, jak připomíná zejména Úmluva o ochraně a podpoře rozmanitosti kulturních projevů, přijatá na generální konferenci Unesco, která se konala dne 20. října 2005 v Paříži, a schválená jménem Společenství rozhodnutím Rady 2006/515/ES ze dne 18. května 2006 (Úř. věst. L 201, s. 15), která ve čtrnáctém pododstavci své preambule uvádí, že „jazyková rozmanitost je základním prvkem kulturní rozmanitosti“, nelze mít za to, že cíl sledovaný členským státem spočívající v ochraně a podpoře jednoho či více úředních jazyků musí být nutně doprovázen jinými kulturními kritérii, aby bylo možno odůvodnit omezení jedné ze základních svobod zaručených Smlouvou. Ostatně Komise nemohla v rámci projednávaného řízení upřesnit, o jaká kritéria by se mělo konkrétně jednat.
- 34 Opatření členského státu, jakým je opatření dotčené v původním řízení, nepřekračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení sledovaného cíle, z toho pouhého důvodu, že příjemci dotčeného financování jsou většinou kinematografické produkční společnosti se sídlem v tomto členském státě.
- 35 Jak totiž uvedla generální advokátka v bodě 110 svého stanoviska, kritérium přijaté takovým opatřením je kritérium jazykové.
- 36 Přitom skutečnost, že takové kritérium může představovat výhodu pro kinematografické produkční společnosti, jež pracují v jazyce, na něž se uvedené kritérium vztahuje, a které proto v praxi mohou pocházet většinou z členského státu, v němž je tento jazyk jazykem úředním, se zdá být sledovanému cíli vlastní. Taková situace nemůže sama o sobě představovat důkaz nepřiměřenosti opatření dotčeného v původním řízení, protože jinak by uznání cíle sledovaného členským státem, který spočívá v ochraně a podpoře jednoho či více jeho úředních jazyků, za naléhavý důvod obecného zájmu, bylo zbaveno svého smyslu.

- 37 A konečně, co se týče článku 12 ES, o jehož výklad předkládající soud rovněž žádá a který zakotvuje obecnou zásadu nediskriminace z důvodu státní příslušnosti, je třeba připomenout, že toto ustanovení je způsobilé k samostatnému použití pouze v situacích upravených právem Společenství, pro něž Smlouva nestanoví zvláštní pravidlo o zákazu diskriminace (rozsudek ze dne 11. ledna 2007, *Lyyski*, C-40/05, Sb. rozh. s. I-99, bod 33 a citovaná judikatura).
- 38 Zásada nediskriminace byla přitom provedena v oblasti volného pohybu pracovníků zejména čl. 39 odst. 2 ES, v oblasti práva usazování článkem 43 ES, v oblasti volného pohybu služeb článkem 49 ES a v oblasti volného pohybu kapitálu článkem 56 ES (co se týče čl. 39 odst. 2 ES viz výše uvedený rozsudek *Lyyski*, bod 34; co se týče článku 49 ES, rozsudek ze dne 11. prosince 2003, *AMOK*, C-289/02, *Recueil*, s. I-15059, bod 26, jakož i, co se týče článků 43 ES a 56 ES, rozsudek ze dne 10. ledna 2006, *Cassa di Risparmio di Firenze* a další, C-222/04, Sb. rozh. s. I-289, bod 99).
- 39 Jelikož z výše uvedeného vyplývá, že nic nenasvědčuje tomu, že takové opatření členského státu, jakým je opatření dotčené v původním řízení, je v rozporu s uvedenými ustanoveními Smlouvy, nemůže být ani považováno za ustanovení v rozporu s článkem 12 ES.
- 40 Na první a druhou otázku je tudíž třeba odpovědět tak, že směrnice a konkrétněji její článek 3, jakož i článek 12 ES musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání takovému opatření členského státu, jakým je opatření dotčené v původním řízení, které subjektům televizního vysílání ukládá povinnost vyčlenit 5 % svých provozních příjmů pro předběžné financování evropských kinematografických děl a televizních filmů a specifičtěji vyhradit 60 % z těchto 5 % pro díla, jejichž původní jazyk je úředním jazykem tohoto členského státu.

Ke třetí otázce

- 41 Podstatou třetí předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda musí být článek 87 ES vykládán v tom smyslu, že takové opatření členského státu, jakým je opatření dotčené v původním řízení, které subjektům televizního vysílání ukládá povinnost vyčlenit 5 % svých provozních příjmů pro předběžné financování evropských kinematografických děl a televizních filmů a specificky vyhradit 60 % z těchto 5 % pro díla, jejichž původní jazyk je úředním jazykem tohoto členského státu, představuje státní podporu poskytnutou kinematografickému průmyslu tohoto členského státu.
- 42 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury vyžaduje kvalifikace podpory, aby byly splněny všechny podmínky uvedené v čl. 87 odst. 1 ES, totiž, že se zaprvé musí jednat o státní zásah nebo zásah ze státních prostředků, zadruhé tento zásah musí být způsobilý ovlivnit obchod mezi členskými státy, zatřetí musí svého příjemce zvýhodnit a začtvrté narušuje nebo může narušit hospodářskou soutěž (rozsudek ze dne 24. července 2003, *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg*, C-280/00, Recueil, s. I-7747, body 74 a 75, jakož i citovaná judikatura).
- 43 Konkrétněji z judikatury Soudního dvora vyplývá, že za podpory ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES jsou považována pouze zvýhodnění poskytnutá přímo nebo nepřímo ze státních prostředků. Rozlišení učiněné v tomto ustanovení mezi „podporami poskytovanými státy“ a podporami poskytovanými „ze státních prostředků“ neznámá totiž, že podporami jsou všechna zvýhodnění poskytnutá státem, ať jsou, nebo nejsou financována ze státních prostředků, ale jeho účelem je pouze zahrnout do tohoto pojmu „zvýhodnění“, která jsou poskytnuta přímo státem, jakož i zvýhodnění, která jsou poskytnuta prostřednictvím veřejné nebo soukromé organizace, která byla určena nebo zřízena tímto státem (rozsudek ze dne 13. března 2001, *PreussenElektra*, C-379/98, Recueil, s. I-2099, bod 58 a citovaná judikatura).
- 44 Přitom nic nenasvědčuje tomu, že zvýhodnění, které kinematografickému průmyslu členského státu zajišťuje takové opatření tohoto členského státu, jakým je opatření

dotčené v původním řízení, představuje zvýhodnění, které je poskytnuto přímo státem, či prostřednictvím veřejné nebo soukromé organizace, která byla určena nebo zřízena tímto státem.

- 45 Takové zvýhodnění vyplývá totiž z obecné právní úpravy ukládající subjektům televizního vysílání, ať již veřejným či soukromým, povinnost vyčlenit procentuální podíl svých provozních příjmů pro předběžné financování evropských kinematografických děl a televizních filmů.
- 46 Kromě toho, jestliže se takové opatření členského státu, jakým je opatření dotčené v původním řízení, použije na subjekty veřejného televizního vysílání, nenasvědčuje nic tomu, že dotčené zvýhodnění závisí na kontrole takových subjektů vykonávané veřejnou mocí nebo na pokynech dávaných touto mocí těmto subjektům (obdobně viz rozsudek ze dne 2. února 1988, *Kwekerij van der Kooy a další v. Komise*, 67/85, 68/85 a 70/85, *Recueil*, s. 219, bod 37).
- 47 Na třetí předběžnou otázku je tudíž třeba odpovědět tak, že článek 87 ES musí být vykládán v tom smyslu, že takové opatření členského státu, jakým je opatření dotčené v původním řízení, které subjektům televizního vysílání ukládá povinnost vyčlenit 5 % svých provozních příjmů pro předběžné financování evropských kinematografických děl a televizních filmů a specifickěji vyhradit 60 % z těchto 5 % pro díla, jejichž původní jazyk je úředním jazykem tohoto členského státu, nepředstavuje státní podporu kinematografickému průmyslu tohoto členského státu.

K nákladům řízení

- 48 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

- 1) Směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/36/ES ze dne 30. června 1997, a konkrétněji její článek 3, jakož i článek 12 ES musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání takovému opatření členského státu, jakým je opatření dotčené v původním řízení, které subjektům televizního vysílání ukládá povinnost vyčlenit 5 % svých provozních příjmů pro předběžné financování evropských kinematografických děl a televizních filmů a specifičtěji vyhradit 60 % z těchto 5 % pro díla, jejichž původní jazyk je úředním jazykem tohoto členského státu.

- 2) Článek 87 ES musí být vykládán v tom smyslu, že takové opatření členského státu, jakým je opatření dotčené v původním řízení, které subjektům televizního vysílání ukládá povinnost vyčlenit 5 % svých provozních příjmů pro předběžné financování evropských kinematografických děl a televizních filmů a specifičtěji vyhradit 60 % z těchto 5 % pro díla, jejichž původní jazyk je úředním jazykem tohoto členského státu, nepředstavuje státní podporu kinematografickému průmyslu tohoto členského státu.

Podpisy.